

Umění

V uplynulých dnech jsem si dal divadelní víkend v Praze, a vybral dvě představení, každé z jiného spektra umění.

Muzikál Kvítek mandragory v divadle Broadway a Král Oidípus v Národním divadle. Obě měly jedno společné – docela velký zástup známých tváří, účinkujících. O muzikálu jsem předpokládal prvoplánovou jednoduchost a zaměření na situační humor založený na převlíkání mužů do ženských šatů. To vždy zabírá, zvláště, když Háma zpívá a tančí na oblíbenou taneční kreaci „sladké mámení“. No, dal jsem si pár skleniček vína, neřešil kvalitu scénáře ani herecké natož to pěvecké výkony. A vyšlo to! S vypnutým mozkiem jsem v závěru skutečně stál, jako většina divadla, a tleskal do rytmu bídnych, ale srdci blízkých písní Heleny Vondráčkové. Takže vlastně očekávání splněno.

V Národním divadle to bylo jiné, už jen to prostředí vás naplní důstojností a pýchou: „Národ sobě“. A teď koukám, zapínám mozek, držím pozornost na rtech herců s velkým H. Sofoklův Oidipus, co tradičnějšího si přát. Oceňuji se, že zatím všemu rozumím, držím linku, ve kterém bylo staré drama pojato jako detektivka. Chápu ještě, že Preissová přichází jako věštec s vousy, ještě chvíli rozumím, že Batěk je jako Colombo, že.... Ale je toho na mně moc, děj není konzistentní, dynamicky vystavěný, někteří herci hrají jako v „národním“, mně však chybí civilnost a jednoduchost. Po hodině a 40 minutách odcházím beze slov. *Na co jsem se to vlastně díval.* Nejradši bych zašel někam na víno a zahulákal „sladké mámení, chvíle zázraků...“ A to jsem udělal.